

Sygn. akt IX K 685/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach, IX Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anita Młynarczyk

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Chmielewska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2022 roku, w K.

na rozprawie

sprawy **1/ T. K.**

syna S. i K. z domu N.

urodzonego (...) w K.

2/ S. K.

syna S. i K. z domu N.

urodzonego 21 kwietnia 1998 roku w K.

oskarżonych o to, że:

w dniu 13 lipca 2017 roku, w K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, wzięli udział w pobiciu S. W., poprzez zadawanie mu uderzeń pięściami po całym ciele, przewracanie na ziemię oraz kopanie nogami po całym ciele, w wyniku czego S. W. doznał obrażeń ciała, w postaci sińca z obrzękiem i raną tłuczoną na twarzy, obrzęku na twarzy, sińca z otarciem naskórka na prawym ramieniu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym z uwagi na ilość, miejsce oraz siłę zadawanych uderzeń pokrzywdzony narażony był na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., a czynu tego dopuścili się publicznie i bez powodu okazując tym samym rażące lekceważenie porządku prawnego,

to jest o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.,

orzeka:

I. oskarżonych T. K. i S. K. uznaje za winnych popełnienia czynu zarzucanego im aktem oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonym karę grzywny w rozmiarze po 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę po 20 (dwadzieścia) złotych dla każdego z oskarżonych;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonych T. K. i S. K. obowiązek zapłaty na rzecz S. W. kwoty po 2.000 (dwa tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, które uznaje za uiszczone w całości w wykonaniu ugody zawartej w dniu 3 grudnia 2020 roku w postępowaniu mediacyjnym;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych od oskarżonego T. K. kwotę 279 (dwustu siedemdziesięciu dziewięciu) złotych, w tym 200 (dwieście) złotych opłaty, a od oskarżonego S. K. kwotę 319 (trzystu dziewiętnastu) złotych, w tym 200 (dwieście) złotych opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IX K 685/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskami. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I.	1. T. K.
2. S. K.			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżeni T. K. i S. K. wyczerpali znamiona czynu zabronionego z art. 158 § 1 kk, na podstawie którego odpowiedzialność karną ponosi ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. Powyższe przestępstwo ma charakter zbiorowy, gdyż odpowiedzialności za nie podlega ten kto atakując przejawia wolę udziału w grupie napastniczej (por. wyrok S.Apel. w Krakowie z dnia 01.03.2001 r., II Aka 227/00, KZS 2001/4/25; wyrok S.Apel. w Krakowie z dnia 12.10.2000 r., II Aka 169/00). Prawnokarne określenie bójki lub pobicia odbiega od rozumienia tego typu incydentów w sensie potocznym.			

Dla zakwalifikowania czynu jako bójki lub pobicia niezbędne jest zaangażowanie w naganny incydent przynajmniej trzech osób. Gdy bije się dwóch osobników albo gdy jeden bije drugiego, nie ma problemu z ustaleniem, kto i jakie spowodował obrażenia u przeciwnika, a w konsekwencji kto i za jakie skutki w obrębie życia lub zdrowia innej osoby powinien odpowiadać. Problem powstaje wówczas, gdy w czyn jest zaangażowanych aktywnie więcej osób niż dwie. I tak, z bójką mamy do czynienia wówczas, gdy dochodzi do starcia między przynajmniej trzema osobami, które atakują się wzajemnie, występując w podwójnej roli napastników i napadniętych równocześnie. Z pobiciem mamy do czynienia wtedy, gdy dwie osoby lub więcej dopuszcza się napaści na inną osobę lub osoby, napaści mającej postać szeroko rozumianych „rękoczynów”, przy czym w przypadku pobicia ma miejsce wyraźny podział ról na stronę atakującą i stronę atakowaną (Violetta Konarska-Wrzosek, Komentarz do art.158 Kodeksu karnego [w:] Konarska-Wrzosek V. (red.), Lach A., Lachowski J., Oczkowski T., Zgoliński I., Ziółkowska A. Kodeks karny. Komentarz, WK 2016). Czyn sprawców

polega na „braniu udziału w bójce lub pobiciu”, przez co należy rozumieć aktywne uczestnictwo w którymś z tych zajęć przybierających postać zadawania ciosów. Sąd podziela pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2009 roku (IV KK 14/09, OSNKW 2009/7/54), że: „przepis art. 158 § 1 k.k. nie określa sposobu udziału w pobiciu (a także w bójce), co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k. Koniecznym warunkiem przypisania czynu z art. 158 § 1 k.k. jest aby uczestnik pobicia miał świadomość niebezpiecznego charakteru tego zbiorowego zatargu (wyrok SN z dnia 07.04.1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976/3/20) oraz aby osoba, przeciwko której skierowana jest napaść została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. (ciężki

uszczerbek na zdrowiu) lub w art. 157 § 1 k.k. (naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni). Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma bowiem charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy z nich miał możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł przewidzieć". Z dyspozycji tego przepisu wynika, że jest to przestępstwo z narażenia, dla którego karalności wystarczy wywołanie takiej sytuacji stwarzającej konkretne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzkiego. Strona podmiotowa przestępstwa udziału w bójce lub pobiciu w typie podstawowym (§ 1) polega na umyślności w obu postaciach zamiaru, tj. zamiarze bezpośrednim albo ewentualnym. Sprawca przestępstwa chce albo co najmniej godzi się na branie udziału w bójce lub pobiciu. Niewątpliwie jest, iż zadawanie uderzeń w pięściami po całym ciele oraz kopanie obutą stopą po całym

ciele stwarza bezpośrednio zagrożenie utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. Przynajmniej w bezpośrednim i realnym niebezpieczeństwie utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w powyższych przepisach przemawia fakt, iż oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu zadawali pokrzywdzonemu uderzenia pięściami po całym ciele i kopali go obutymi stopami po całym ciele w konsekwencji czego spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci sińca z obrzękiem i raną tłuczoną na twarzy, obrzęku na twarzy, sińca z otarciem naskórka na prawym ramieniu, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres czasu powyżej 7 dni.

Jednocześnie należy wskazać na przepis art. 57a § 1 kk, który stanowi o wymiarze kary w przypadku skazania za występki o charakterze chuligańskim. Wobec powyższego przytoczenia wymaga treść przepisu art. 115 § 21 kk, który stanowi, iż występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na

bezpieczeństwo państwa, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Zachowanie oskarżonych T. K. i S. K. podjęte wobec pokrzywdzonego S. W. w dniu 13 lipca 2017 roku było umyślnym zamachem na zdrowie pokrzywdzonego. Nadto działanie podjęte przez oskarżonych zostało podjęte publicznie, a także bez powodu oraz swoim zachowaniem oskarżeni okazali rażące lekceważenie porządku prawnego. I tak wskazać należy, iż wyraźnie należy oddzielić określenia „publicznie”, o którym mówi art. 115 § 21 kk i „w miejscu publicznym”. W nawiązaniu do powyższych określeń należy przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale 7 sędziów z dnia 20 września 1973 roku (VI KZP 26/73, OSNKW 1973/11/132), iż „działanie publicznie zachodzi wówczas, gdy bądź ze względu na miejsce działania, bądź ze względu na okoliczności i sposób działania sprawcy

jego zachowanie się jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca mając świadomość tej możliwości co najmniej na to się godzi”. Z kolei miejsce jest publiczne, jeżeli jest dostępne bez specjalnego zezwolenia bliżej nieokreślonemu kręgowi osób. Znamię „publicznie” wskazuje zatem nie tyle na miejsce, ile na sytuację, którą należy traktować in concreto. Wskazać zatem należy, iż zachowanie oskarżonych było podjęte w miejscu publicznym, albowiem rozegrało się na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w K. i miało miejsce w obecności osób, które wówczas przemieszczały się w tym rejonie. Odnosząc się do kolejnej konstytutywnej przesłanki występku o charakterze chuligańskim wskazać należy, iż określone w przepisie działanie „bez powodu” to takie, które nie miało, w rozumieniu powszechnym, uzasadnienia w obiektywnej rzeczywistości, chociaż sprawca działał z jakiegoś powodu. W wypadku natomiast powodu „oczywiście błahego” wystąpi przyczyna zewnętrzna, która zrodziła w sprawcy decyzję określonego działania, ale działanie to jest w ocenie społecznej nieadekwatne do przyczyny. Wskazać

należy, iż zachowanie oskarżonych było przez nich podjęte w sytuacji gdy mijali się na ulicy z pokrzywdzonym. W zachowaniu oskarżonych w okolicznościach sprawy upatrywać należy chęć agresywnego, nie liczącego się z wymaganiami współżycia społecznego, wyładowania się wyrządzającego szkodę. W zachowaniu oskarżonych należy nadto upatrywać rażącego lekceważenia porządku prawnego. Oskarżeni podejmując swoje działanie nie liczyli się z interesem pokrzywdzonego i to lekceważenie odbiegało znacznie od przeciętności, a więc należy uznać go za rażące. W tych okolicznościach Sąd doszedł do przekonania, iż czyn oskarżonych polegający na udziale w pobiciu pokrzywdzonego S. W. stanowi występki o charakterze chuligańskim.

#	1.5. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.6. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.7. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.8. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. T. K. 2. S. K.	I.	I.	Przepis art. 158 § 1 kk przewiduje wymiar kary pozbawienia wolności do lat 3. Jednocześnie podstawę wymiaru kary określa przyjęty w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego każdemu z oskarżonych przepis art. 57a § 1 kk, który stanowi, iż skazując za występki o

charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przepisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Na niekorzyść oskarżonych przemawia stopień ich winy, który był wysoki. Oskarżeni są dorośli, zdrowi psychicznie, posiadają już pewne doświadczenie życiowe pomimo młodego wieku. Swojego zachowania dopuścili się z pełną premedytacją. Po stronie oskarżonych nie zaistniały żadne okoliczności od nich niezależne, które wpłynęły na ich proces decyzyjny.

Stopień społecznej szkodliwości czynu był natomiast znaczny. Oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim, godząc w dobro chronione prawem w postaci zdrowia. Ich pobudki były niskie. Przeciwno określeniu wyższego stopnia karygodności czynu przemawia zakres szkody, jaką poniósł pokrzywdzony, którą determinowały obrażenia, jakie poniósł w wyniku działania oskarżonych skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała na okres czasu poniżej 7 dni.

Okolicznością wpływającą na niekorzyść oskarżonego T. K. przemawia jego dotychczasowa karalność świadcząca o dotychczasowym sposobie życia obranego przez oskarżonego. Natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonego S. K. (jak bowiem Sąd ustalił jego skazanie przez Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie sygn. akt II K 1324/19 uległo zatarciu z mocy prawa), Sąd poczytał temu oskarżonemu jako okoliczność wpływającą na jego korzyść.

Okolicznością, którą Sąd poczytał na korzyść obu oskarżonych jest ich postawa prezentowana w toku postępowania, kiedy to oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, a nadto ich postawa zaprezentowana w toku przeprowadzonego postępowania mediacyjnego, kiedy to oskarżeni wyrazili skruchę wobec czynu jakiego się dopuścili na szkodę pokrzywdzonego, przeprosili pokrzywdzonego i zadośćuczynili mu za doznaną krzywdę. Podkreślenia jednocześnie w tym miejscu wymaga, iż oskarżony S. K. jest osobą młodą, która dopuściła się czynu przypisanego mu ostatecznie w wyroku wchodząc na drogę przestępczą jako osoba

młodociana, dlatego też stosownie do postanowień art. 54 § 1 kk kara wobec tego oskarżonego winna być tak ukształtowana aby oskarżonego przede wszystkim wychować (por. wyrok S.Apel. w Krakowie z dnia 12.11.2003 r., II AKa 255/03, KZS 2004/2/20; wyrok S.Apel. w Rzeszowie z dnia 05.09.2002 r., II AKa 79/02, OSA 2004/5/32; wyrok S.Apel. w Krakowie z dnia 12.10.2000 r., II AKa 168/00, KZS 2000/11/40).

W ocenie Sądu wyżej wymienione okoliczności uwzględnione całościowo wobec każdego z oskarżonych przemawiają za tym, że nie jest konieczne dla zrealizowania celów kary wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu będzie to kara nadmiernie dolegliwa biorąc pod uwagę społeczną szkodliwość czynu oraz postawę oskarżonych prezentowaną przede wszystkim w toku postępowania mediacyjnego.

Podzielając stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zawarte w wyroku 10 października 2019 roku sygn. akt II AKa 260/19 (Legalis nr 2259632), iż przepis art. 57a § 1 kk nie nakłada na sąd obowiązku wymierzenia

wyłącznie pozbawienia wolności i nie można podzielić poglądu o braku możliwości zastosowania przepisu art. 37a kk wobec sprawcy występkę o charakterze chuligańskim (por. również M.Mazgawa (red.), „Kodeks karny. Komentarz aktualizowany”, Lex/el. 2021), w ocenie Sądu adekwatną do stwierdzonych okoliczności czynu, motywacji oskarżonych oraz pozostałych podniesionych okoliczności będzie kara grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych w kwocie po 20 zł stawka dla każdego z oskarżonych, o której wymierzenie oskarżeni wnioskowali w trybie art. 387 § 1 kpk. W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, art. 33 § 1 i 3 kk przy zastosowaniu art. 37a kk w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 w zw. z art. 4 § 1 kk, bowiem uprzednie brzmienie przepisu było dla oskarżonego względniejsze, w uwzględnieniu wniosku

			<p>oskarżonych złożonego w trybie art. 387 § 1 kpk wymierzył oskarżonym karę grzywny we wskazanym powyżej wymiarze. Zdaniem Sądu tak określony rodzaj i wymiar kary będzie wystarczającą, ale i odpowiednią dolegliwością dla każdego z oskarżonych uwzględniającą zarówno prewencję indywidualną, jak i generalną, a będzie dla oskarżonych odpowiednio dolegliwa i przez nich odczuwalna.</p>
<p>II.</p>	<p>I.</p>	<p>Z uwagi na skazanie oskarżonych za występki o charakterze chuligańskim, przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 57a § 2 kk Sąd był zobligowany orzec od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego S. W. nawiązkę, chyba że orzekał obowiązek naprawienia szkody, obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązkę na podstawie art. 46 kk. W okolicznościach sprawy uwzględniając wynik postępowania mediacyjnego przeprowadzonego pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonym, w toku którego pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonym została zawarta w dniu 3 grudnia 2020 roku ugoda, mocą której oskarżeni zobowiązali się zapłacić</p>	

		<p>na rzecz pokrzywdzonego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę po 2.000 zł i kwoty te uiścili pokrzywdzonemu, Sąd mając na uwadze, iż w wyniku zdarzenia oskarżony niewątpliwie doznał krzywdy związanej z charakterem i zakresem cierpień związanych obrażeniami ciała odniesionymi w wyniku zdarzenia, w uwzględnieniu wniosku oskarżonych złożonego w trybie art. 387 § 1 kpk zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego kwotę po 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę uznając jednocześnie, iż zostało ono uiszczone przez oskarżonych w całości w wykonaniu ugody zawartej w postępowaniu mediacyjnym.</p>	
<p>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach</p>			

uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosowa 1 określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	<p>Z uwagi na to, iż wobec oskarżonych T. K. i S. K. Sąd wydał wyrok skazujący, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk, zgodnie z wnioskiem oskarżonych złożonym w trybie art. 387 § 1 kpk, Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na nich przypadające i tak od oskarżonego T. K. zasądził kwotę 279 zł, a od oskarżonego S. K. kwotę 319 zł.</p> <p>Na koszty sądowe zasądzone od oskarżonych T. K. i S. K. złożyły się:</p> <ul style="list-style-type: none"> - opłata w kwocie po 200 od każdego z oskarżonych od wymierzonej oskarżonym kary grzywny (art. 616 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 617 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, t.j. Dz.U z 1983 r., nr 49, poz. 223); 	

- kwota po 20 zł od każdego z oskarżonych stanowiąca 1/2 część ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem (art. 618 § 1 pkt 1 kpk w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 663);

- kwotę po 29 zł od każdego z oskarżonych tytułem połowy wynagrodzenia biegłego lekarza sądowego za wydanie pisemnej opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzonego w związku ze zdarzeniem objętym rozpoznaniem w sprawie (art. 618 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 618f § 1, 2 i 3 kpk w zw. z § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym, t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2049 ze zm.);

- opłata za informację z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie po 30 zł od każdego z oskarżonych

(art. 618 § 1 pkt 10 kpk w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1709, w zw. z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. z 2014 r., poz. 861 ze zm.);

- należne od oskarżonego S. K. koszty związane z jego przewozem i doprowadzeniem w łącznej kwocie 20 zł (art. 618 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 663).

W skład kosztów sądowych weszła również kwota 120 zł stanowiąca należność zryczałtowaną za przeprowadzenie postępowania mediacyjnego między oskarżonymi a pokrzywdzonym (art. 618 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Dz.U. z 2003 r., nr 108, poz. 1026 ze zm.), którą stosownie do postanowień

art. 619 § 2 kpk ponosi Skarb Państwa.

Łącznie koszty postępowania przypadające od każdego z oskarżonych stanowią odpowiednio od oskarżonego T. K. 279 zł i od oskarżonego S. K. kwotę 319 złotych, które nie są znaczne. Oskarżeni mogą je ponieść bez nadmiernego uszczerbku dla ich niezbędnego utrzymania, skoro jako młodzi i zdrowi mężczyźni posiadają szerokie możliwości zarobkowania.

1Podpis